

Mitt egna andliga uppvaknande

Mina föräldrar var medlemmar i Mennonit-religionen, en protestantisk sekt härstammande från Holland under mitten 1500-talet. Denna tro grundades av en man vid namn Menno Siemens, som, likt Martin Luther, bröt bort från den katolska religionens religiösa missbruk på den tiden, och var ursprungligen en katolsk präst.

Mennoniterna var allvarligt förföljda av de evigt kärleksfulla och vidsynta kristna av dessa tider, både katoliker och lutherska protestanter. Som ett resultat skingrades ett stort antal av dem till flera av de angränsande länderna, några slog sig ned en stund och blev därefter drivna vidare igen.

Mina förfäder kom ursprungligen från Holland, och flyttade sedan till Preussen, där de slog sig ned och bodde under flera generationer. På grund av fientlighet från regeringen, flyttade en stor grupp av dessa in i det obebodda området i Ukraina, Ryssland.

Året var 1804. Där, likt många pionjärer som bosatte västvärlden, pionjärade mina förfäder de vilda stäpperna av Ryssland. Inom en generation eller två hade dem det bra för sig och höll på att bli rätt framgångsrika i jämförelse med de ryska bönderna. I början av första världskriget hade denna lilla koloni vuxit till 58 små städer bestående av omkring trettio tusen själar.

De var ett hårt arbetande och sparsamt typ av folk, intensivt religiösa. De tog god hand om sina egna. I början av första världskriget hade de blivit en extremt välmående ö i ett ganska bakvänt hav av bönder i den delen av Ryssland. Deras gårdar, deras levnadsstandard, deras allmänna välbefinnande, och deras utbildningsnivå, var långt högre än än ryssarna själva. Mennoniterna behöll sitt tyska modersmål, drev sina egna skolor, och varken umgicks, socialiserade, inte heller gifte sig med ryssarna. De skulle, i själva verket, inte mer tänka på att gifta sig med ryssar än vita i Amerika skulle tänka på att gifta sig med svarta.

Deras välmående och fredliga existens krossades med den ryska revolutionen när ett helvetiskt skräckvälde av terror brast lös på dem. De visste knappt vad som träffade dem. Plötsligt blev de överkörda av revolutionen, förintade, rånade och plundrade. Många av dem mördades. Likt miljoner av andra ryssar, svalt många av mitt folk ihjäl i Stalins brutala program av tvingad svält. Ett av mina egna tidigaste minnen från denna tid är hunger och svält.

Vid 1924 hade situationen stabiliserats något och min far bestämde sig för att dra fördel av situationen och migrera. Vi flyttade till Mexiko. Jag tror att saker och ting där var lite för vilda för min mamma och alldeles för ociviliserat. Hur som helst, i slutet av 1925 flyttade vi till Herschel, Saskatchewan, Kanada, där några av min pappas släktingar hade kommit före oss med ett år.

Jag började gå till kommunal skola den vintern. Jag var åtta år gammal. Vi var rätt utblottade och min klädselsituation var mindre än adekvat. Som jag minns det, frös jag nästan ihjäl till döds den första vintern. Ovanpå detta, kunde jag inte säga ett ord på engelska. Saker och ting var rätt hårda.

Likväl, när jag var tolv hade jag lärt mig att tala engelska flytande och jag hade avslutat de första åtta klasser. Mennoniterna som helhet är ganska religiös. Jag personligen växte upp i ett ganska religiöst

hem och fick en rätt ingående grundläggande undervisning i bibelstudier i söndagsskolan. Mennoniterna hade knappt bosatt sig i Herschel, förrän en av deras första åtgärder var att bygga en samfundskyrka. Vi besökte den regelbundet.

Min mors religiösa inflytande på mig var starkt och jag var något bekymrad av idéerna om himmel och helvete, men inte överdrivet. I mitt trettonde år hade jag möjlighet att gå till en tysk-engelsk skola hemifrån, där jag läste tionde klass. Förutom att läsa alla hela ordinarie tionde klassens läroplaner lastades vi ned med extra tyska språkämnerna och religiös undervisning.

En av de saker som jag särskilt minns från denna period är en nitton år gammal studiekamrat som gick i den elfte klassen. Han berättade att han hade varit en ganska livad och förtappad syndare i hans tonår, men nu hade han fått religionen. Han berättade att han var nu konverterad, och inte bara det, men han var född på nytt, och jisses, var det inte underbart alltsammans. Som dessa nyligen konverterade syndare alltid göra, gjorde han sitt yttersta för att försöka ha mig konverterad också. Jag motstod starkt hans ansträngning.

Det som han särskilt betonade var hur underbart det var, vilken stor sinnesfrid han nu hade sedan han var född på nytt i Kristus, etc. Eftersom han bodde bara en dörr eller två ner i korridoren i samma sovsal som jag gjorde, hade jag gott av möjligheter, naturligtvis, för att observera hans aktiviteter under hela läsåret.

Det började snart synas för mig att han inte hade nästan lika mycket sinnesfrid som han bekände att ha. Faktum är, att det verkade det som om han hade mycket mer bekymmer på sitt sinne än gjorde resten av oss. Jag observerade att under nästan hela dagen pinades och plågades hans samvete utav frågan om synd.

Jag minns särskilt en kall stormig kanadensisk vinternatt, runt 01:00 på morgonen, då hans samvete började spela honom ett spratt. Historien kom ut att under dagen hade han sagt till några vänner, vars hus han hade inbjudits till, att han borstade tänderna upp och ner. När han låg i sängen, började hans samvete att tära på honom. Han hade ljugit för dem. Han borstade egentligen tänderna korsvis.

Så tung var lasten på hans samvete att han gick upp mitt i natten, öppnade de isiga dubbla stormfönstren, kröp ut och gick 3 km till sin väns hem mitt i natten. Där knackade han på dörren, och väckte dem ur deras goda sömn, och erkände för dem att han hade sagt denna fruktansvärda, skamliga lögn för dem.

Denna episod, bland många andra, övertygade inte alls mig om att de så kallade pånyttfödda kristna omkring med mer sinnesfrid än vad någon annan gjorde av resten av oss. Tvärtom, övertygade detta mig att de var skuldtyngda och samvetsdrabbade över struntsaker. Jag observerade vidare att de var belastade med en rad mentala blockeringar i deras normala tänkande som allvarligt störde deras lösande av problem för dagen.

Därför blev mitt intresse för religion mindre och mindre personligt och mer och mer akademiskt. När jag var sjutton gick jag med the University of Saskatchewan. En av de frågor som jag studerade

det första året var antikens historia, som täckte de flesta av de äldre civilisationerna. Det var under denna period som det blev klart för mig att det fanns ett stort antal andra religioner än Kristendom på denna jordens yta. Jag insåg att många hade kommit och gått, och tusentals sorter av religioner fortfarande flöt omkring idag.

Det började sätta Kristendom i ett annat perspektiv. Det tycktes mig som om Kristendom bara var en annan människogjord religion, även om en av de stora religionerna.

Jag började titta på koncepten av Kristendom från en mer analytisk synvinkel, det vill säga exakt vad stod det, exakt vad var några av dess idéer och vilka bevis fanns för att styrka dessa påståenden. Likväl, för mig förblev religion i decennier en olöst gåta. Under en lång tid därefter fullföljde jag den normala kursen av att skaffa en utbildning, gifta mig, och etablera mig själv i ett företag. Religion som sådant var en mindre betydelse och jag besökte sällan kyrka någonsin. Jag gick aldrig med i Mennonitkyrkan.

När jag var i mina mellersta trettio år var jag på något sätt influerad till att gå med en presbyteriansk kyrka och började närvara något regelbundet, fastän med väldigt liten entusiasm. Det faktum att jag var oerhört uttråkad i kyrkan och kunde knappt vänta på att gå ut efter att ha hört samma meningslösa plattityder upprepade om och om igen, ad nauseum.

En dag diskuterade jag med min präst några av mina idéer om religion och några av de frågor jag hade i mitt sinne. Jag sa till honom att det hela inte verkade särskilt rimligt, logiskt eller vettigt för mig. I första hand, om Gud var en så älskande Gud, hur kommer det sig att han skapade alla dessa miljoner av folk som enligt de regler och föreskrifter fastställda i bibeln, i stort, alla skulle komma till helvetet. Jag sa till honom att det hela verkade absurd för mig. Han var en av dessa liberala predikanter också i hans mellersta trettio år vid tidpunkten.

Vad han sa till mig kom som en överraskning för mig. Han sade att han hade ingen möjlighet att besvara denna fråga, och om det var min tro, skulle jag hålla fast vid det. Han erkände att han var ganska osäker på det hela själv. Inte mycket till min förvåning, lämnade han den kristna prästyrket och började tjäna en hederlig försörjning.

I början av 1960-talet, då bosatt i Florida, blev jag mer och mer bekymrad över den skamliga sätt i vilket detta land höll på att förstöras av den Judisk-kommunistiska konspirationen. När jag var tolv år gammal hade jag redan läst Adolf Hitlers "Min Kamp". Jag var väl medveten om den Judiska rollen i den kommunistiska konspirationen, men likt de flesta amerikaner, var jag upptagen med att ta hand om min företagsverksamhet och ta liten eller ingen del i de politiska frågorna och angelägenheterna i landet, abdikerandes dem till skurkarna och förrädarna. Inte heller kände jag till någon verksamhet eller organisation som jag kunde vända mig till för att kunna göra något, trots det faktum att jag nu höll på att bli mest desperat bekymrad.

Det var ungefär vid denna tid som jag först hörde talas om the John Birch Society. Jag förstod att de "kämpade mot kommunismen". Efter att ha spenderat fem dollar på eftersändning av ett introduktionspaket och att ha läst deras litteratur, beslutade jag mig för att gå med.

Under sex år arbetade jag oförtröttligt energiskt, ihärdigt och arbetsamt inom gränserna av the John Birch Society innan det började gå upp för mig vad den verkliga naturen av organisationen var. Likväl, rekryterade jag dussintals medlemmar; under flera år ledde jag en talarbyrå; jag öppnade även American Opinion Bookstore som sålde, distribuerade och marknadsförde böcker sponsrade av organisationen. För att jag skulle kunna ägna mer tid till denna verksamhet stängde jag även min fastighetsverksamhet. I 1966 blev jag otålig med organisationens program av "utbildning är vårt enda vapen" och jag kandiderade för delstatsdepartementet.

Det var vid denna tid som jag började märka att någonting var märkligt fel med the Birch Society. Istället för att helhjärtat stödja någon som öppet kom ut som en Birch-medlem och kandiderade till offentliga ämbeten, märkte jag att deras stöd istället gick någon bluffmakare som inte ens var en medlem och vars program skulle leda dem ner en återvändsgräns. Jag märkte också att Birch-medlemmarna var de mest pessimistiska av alla mina sympatisörer i att prognostisera mina chanser att bli vald. När jag blev vald, var dem de första att komma med sådana lama rationaliseringar såsom, tja, vem som helst hade kunnat göra det i det här valåret, det var förmodligen bara ren tur, etc.

När jag kom till Florida delstatsdepartement och började föreslå några radikala oppositioner till den judisk-kontrollerade högsta domstolen och andra ärenden, det republikanska partiet, vars plattform jag kandiderat för, 3 kraftigt mot mig och i den efterföljande kampen som utvecklades fick jag nära till inget stöd från the Birch Society själva. Det var vid denna tid som högsta domstolen beordrade ett omval. I nästa pådrag blev jag besegrad. Min mångfald av arbeten och ansträngningar hade åstadkommit lite, både i politisk verksamhet och inom ramverket av the Birch Society. Jag kom ur det, likväl, fattigare i plånboken, men rikare i erfarenhet. Jag hade lärt mig två saker: (a) att det är omöjligt att uträtta något inom ramen av de gamla politiska partierna, och (b) att the John Birch Society.

Likväl, jag fortsatte att stanna i the Birch Society under en tid därefter, med känslan av att jag kanske gjorde något gott åtminstone. Ju mer jag tittade in i det, desto mer började det gå upp för mig att hela organisationen var en rökrida för judarna. Det började bli klart för mig att deras hela ansträngning var utformad för att skingra ansträngningar av deras medlemmar på en myriad av ineffektiva projekt, hålla dem upptagna, hålla dem betalande, men aldrig, aldrig låta dem så mycket som komma till rotorsaken av allt – det förrädiska internationella judiska nätverket.

I 1969, efter sex år, skickade jag in min avskedsansökan till Robert Welch, grundaren av the Birch Society, och krävde tillbaka mitt \$1000 livsmedlemskap som jag dåraktigt gett dem några år tidigare. Naturligtvis, chansen av att denna judiska institution skulle återbetala mina tusen dollar

var nära till noll. Istället fick jag ett mångsidigt brev från Welch som gav mig massvis med dubbelprat om vilket stort misstag jag begick i att anklaga den stackars lilla oskyldiga Juden av att ligga bakom hela denna stora kommunistiska konspiration.

Detta var en rätt viktig vändpunkt i mitt liv. Medan jag hade varit något medveten om hela den judiska konspirationen under större delen av mitt liv, hade jag blivit distraherad, avledd och bortledd av the Birch Society och hade drivit dessa idéer i bakgrunden. Nu började jag inse att the Birch Society självt bara vara ett judiskt program för att förvirra det vita folket, förvirra vita människor, om både orsaken till konspirationen, och botemedlet därav. Jag insåg att organisationen var någonting likt en forskningsgrupp som låtsades söka orsaken till gula febern. Varenda gång forskarna kom fram till den oundvikliga slutsatsen att det bärs av myggor, skulle toppledningen skydda myggan, kasta ut forskarna, och börja om på nytt igen med ett nytt team.

Nu började jag inse att hela grunden för denna uråldriga kamp var ras. Det var den judiska rasen användandes alla sina vapen i dess kommando, och det hade en enorm arsenal för att förstöra, bastardisera och förslava den bastardiserade produkten av den Vita Rasen.

Vid denna tid hade jag inte ännu misstänkt att deras mest kraftfulla vapen av alla var deras skickliga användning av Kristendom på den Vita Rasen. Jag bestämde mig för att grunda ett nytt politiskt parti polariserad kring frågan om den Vita Rasen. Detta gjorde jag, och grundade the Nationalist White Party.

Jag hade den omedelbara fientligheten från the Birch Society, vilket inte alls förvånade mig. Det som överraskade mig var att jag fann att den starkaste oppositionen inte kom från judarna (som jag hade förväntat) utan från de kristna. Varje gång vi höll på att diskutera rasfrågan, dök Kristendom och kristna principer upp, på ett eller annat sätt, så att vi i slutändan hamnade i ett kiv om religion istället för att försöka ta itu med den grundläggande frågan om kampen mot Judarna. Detta trots det faktum att jag hade tagit ett pro-kristet ställningstagande. Ständigt sa de till mig att Judarna var Guds utvalda folk; att nigrer också var Guds skapelser; att raslig diskrimination var okristligt, att vår "Frälsare" var en Jude, bibeln säger "Jag skall välsigna dem som välsignar dig, och den som smädar dig skall jag förbanna" etc., etc.

Detta var en överraskande ny utveckling. Alldenstund fram till denna tid, hade jag betraktat Kristendom som något ganska harmlöst, och måhända ett tidskrävande besvär, nu plötsligt slog det mig som en blix från klar himmel att Kristendom var en av de mest kraftfulla vapen som Judarna hade i deras arsenal.

Nu började jag studera bibeln återigen och fokuserade särskilt på bergspredikan. Till min förvåning fann jag att den innehöll ingenting annat än riktigt illa, självmordsbenägna råd. Emedan jag tidigare hade hört och läst alla bitar och delar av det, hade det aldrig slagit mig att undersöka vad denna typ av råd skulle göra till en nation och en ras. Nu började jag inse att sådana suicidala råd som "*vänd*

andra kinden till", "älska era fiender", "sälj allt du har och ge åt de fattiga", "döm inte, så blir ni inte dömda" och "värj er inte mot de onda" var verkligen självmordsbenägna råd.

Jag grävde nu djupare in i det och jag fann att de så kallade apostlarna, liksom mannen som påstods vara Kristus själv, alla var av judiskt ursprung. Märkligt, dock, hade de aldrig sålt dessa självmordsbenägna råd till Judarna – tvärtom, de hade sålt det till den största civilisation av antika tider, nämligen romarna.

Därefter började en massa andra saker falla på plats. Tittande på romersk historia blev det klart för mig att medan antikens Rom hade upprättat en stor civilisation, hade erövrat världen, var helt dominerande, när Kristendom slog till det som en pest, började det vittra och falla sönder. Och efter att ha studerat de underliggande självmordsidéerna som Kristendom hade begått på romarna, kunde jag lätt förstå varför romarna inte längre brydde sig om att försvara sitt imperium, och inte heller uppfylla sina jordliga plikter [och istället riktade blickarna mot himlen – sv. anmärkning]. Det blev klart för mig varför det hela stora Vita riket upplöstes under inflytandet av detta nya judiska gift.

Jag kände mig nu som en exalterad detektiv som oväntat hade snubblat över det största mysteriet, den mest lömska konspirationen, i mänsklighetens historia. Jag började titta mer och mer mot de universella och eviga Naturlagarna för lösningen. Jag började studera det Gamla Testamentet och Nya Testamentet med febrigt och förnyat intresse. Jag studerade historien av raserna – den stora Vita Rasen, Judarna, niggerna. Jag spårade uppgången och nedgången av civilisationer. Likt en detektiv, började jag känna att alla bitar äntligen började falla på plats.

Ju mer jag grävde i detta, desto mer började alla mosaikbitar passa ihop. Jag började få en mängd svar på frågor som hade undgått mig under hela mitt liv. Studerandes Naturens lagar, studerandes religioner och studerandes historia och tilläggandes detta till erfarenheterna av min egen livstid, fann jag att jag äntligen hade gjort ett genombrott. Mitt sökande hade belönats med en mängd svar – inklusive den stora – nämligen, vad vårt syfte i livet är.

Ju mer jag studerade den judiska pesten, Kristendom, religion, och lagarna av Naturen, desto mer övertygande stötte lösningen sig självt på mig. Jag insåg plötsligt att jag hade uppnått ett ödesdigert genombrott som var omfattande i dess konsekvenser, övertygande i dess enkelhet, och så överväldigande uppenbar att jag undrade varför jag inte hade sett hela bilden för länge sedan.

Det blev helt klart för mig att vad den Vita Rasen behövde var ett helt nytt tillvägagångssätt i det hela problemet med att frigöra sig själv från den ondskefulla Judiska konspirationen. Och för att kunna få detta tillvägagångssätt verkade det överväldigande klart att vad den Vita Rasen verkligen behövde var en ny religion, en ny livsfilosofi och en ny världsåskådning. Det slog mig också att hela min livserfarenhet hade lärt mig och förberett mig för att göra detta grundläggande arbete, nämligen, att formulera den nya religionen som var så nödvändig för den Vita Rasens överlevnad. Det blev också överväldigande klart för mig att grunda ett nytt parti baserat på ras samtidigt som man försöker samexistera med Judisk Kristendom var omöjligt. Vartenda vapen som vi behövde i en

sådan kamp var redan underminerade och neutraliserade av de grundläggande koncepten av Kristendom självt.

Jag började diskutera mina idéer med vänner. På kort tid, verkade det som att de också kunde se hela bilden när den lades fram till dem. Även vissa tidigare "pånyttfödda" kristna, till min förvåning, gjorde en komplett helomvändning, och blev ytterst fientliga till den kristna religionen de hade blivit duperade av och vanns helhjärtat över till doktrinen av lojalitet till deras ras.

Jag argumenterade och debatterade med kristna predikanter. Till min ytterligare förvåning, fann jag dem komplett oförmögna att förklara de numerära elementära grundfrågor jag kastade åt dem, och vanligtvis blev de hopplöst fångade i deras egen uppsättning av lögner.

Jag brevväxlade med tidigare Kosher-Konservativa vänner till mig och de, också, antingen medgav mitt ställningstagande om Judar och Kristendom, eller var hopplöst ställda mot väggen.

Det var då jag bestämde mig för att sammanställa min troslära i en bok. Jag bestämde mig för att formulera en ny religion för den Vita Rasen som skulle leda den ut från gungflyn av Judisk fångning, ut från förtvivlan och förfall, och in i skinande ljuset av storhet, till höjderna av det underbara öde som Naturen själv, i Hennes stora visdom, hade ämnat för denna magnifika ras.

Från kapitel 22, andra boken, av "Naturens Eviga Religion"